

lagoma tonila v morje, ki se je rdeče lesketalo, kakor bi bilo krvavo. Na jasnem nebu so se prižigale lučice, na mrtvo Kampanjo pa se je spuščal vedno gosteji nočni mrak. Pusta Kampanja je postala še strašnejša, različni predmeti so se zdeli, kakor bi duhovi starih Rimljanov vstajali iz zemlje. Voznik je pognal konje in drdrali smo urno naprej. A evo neprilike! V nekem klancu, kjer je bila cesta precej ozka, je bil laški voznik prevrgel voz sena in nam zadela pot. Ni bilo druge pomoči, kakor čakati, da so med velikim krikom in kregom napravili pot.

Že precej pozno smo se ustavili še pred zadnjo gostilnico blizu rimskega ozidja. V rimskih gostilnicah je vino večinoma skazeno, ker morajo gostilničarji plačati ogromen davek; pač pa se dobi dobro vino izvun mestnega ozidja. Tu smo še napili iskreno zdravico in izrekli zahvalo svojemu Mentorju, kateri je — vsa čast! — izvrstno opravil svoj posel. Kmalu potem smo se pa našli v razsvetljenih rimskih ulicah, kjer je bilo še vse živo. Razšli smo se prav zadovoljni s svojim izletom.

Moji gradovi.

1.

Ej, krasni so bili gradovi,
ti moji gradovi v višavi,
k njim plaval sem v nadi sanjavi,
to moji so bili svetovi ...

Bil kralj sem in kraljeval
v nešteti sem zlatih dvoranah —
In solnce nebeško mi dvorilo je,
in tisoč pozdravov zaorilo je,
ko sedal na prestol sem svoj ...

2.

A nocoj? — —
Ah, sanje, vse — prazne sanje,
izginile so, ko zazoril se dan je!

Vse lepe nade, vsi krasni cilji
z gradovi so zrušili se v pepel —
In jaz naj radostnih lic bi pel,
nocoj, ko tako je vse drugače,
nocoj, ko srcé mi bolno plače? ...

O, jaz bi pel pokopani sreči,
o, jaz bi jokal ob pustih groblji,
kot davni prerok ob razvalinah ...

Zdaj Tvoj sem zopet, in Tvoja moč
pomagaj boleost mi nositi vdano,
da se ne pogreznem v obupa noč —
Ti s križem hodi pred máno!

3

Ta nizka soba, te prazne stene,
in sam — zamišljen v prešle dni:
ah, kaj sem upal in kaj sem želel —
srce nemirno mi drhtí ...

Te prazne, mrzle, gluhe stene ...
Strupeni mraz se plazi po tleh,
cvetica zimska v pomladnih brsteh
na oknu osamljena vene ...

In vene ... Ah, in tudi jaz ...
koščen in upal je moj obraz,
in svet se pijan mi vrti okrog —
o Bog! o Bog!

4.

O Bog, Ti, dà, ki tukaj visiš
na steni mrtvi, Ti, Bog moj žívi,
polajšaj, polajšaj moj težki križ
Ti usmiljeni, Ti ljubeznivi!

V gradovih blestečih pozabil sem ná-Te,
sam hotel sem biti svoj gospodar —
končal pa prestol, dvorane zlate
od Tebe poslan je vihar ...

Jož. Bekš.